

PREMI SAMBORI 2024 FPA i EOI COMARCA DE L'HORTA
2n PREMI SAMBORI 2024 FPA i EOI PAÍS VALENCIÀ

Això diuen que va ser i era, un llogaret molt bonic que anomenaven Alqueria Julià, ubicada al barri de Nou Moles, en plena horta de València, envoltada per la séquia Rascanya que proveïa d'aigua una terra fèrtil, productiva, amb tan bona fortuna que podien arregar-se fins a quatre collites. Naps, creïlles, bleds, lletugues, carxofes, albergínies i les millors tomaques de l'horta valenciana, la feien famosa a tota la comarca.

Abén Jaldun era un morisc maco, alt, de cabells negres i caragolats, encara que primet de cos. Era un home fort, bregat de treballar la terra de sol a sol, eixa va ser la jornada laboral que el seu amo li va assenyalar per guanyar-se el jornal, un jornal que consistia en un pa i totes les hortalisses que poguera menjar-se, a banda d'un llit on podia descansar acompanyat d'un ase.

Però no tot eren flors i violes, la veritat és que no podia queixar-se del tracte que el seu amo en Julià li dispensava, sobretot perquè el tractava com si fora el seu fillol, però... Abén Jaldun va ser ferit per les fletxes de Cupido.

Cada matí, quan passava per les Torres de Quart, amb direcció a la plaça del Tossal per a vendre les

verdures recol·lectades de matinada, veia de gaidó la Margarida, el seu somni, el seu alé misteriós...

Era Margarida una noia bonica, encara que l'única cosa que podien veure-li era la cara, ja que l'hàbit de novícia del Convent de Santa Úrsula a penes deixava imaginar quines meravelles amagava. L'abadessa confiava plenament de Margarida, per això encara que el carrer Cavallers els dies de mercat es posava de gom a gom, sempre l'enviava a comprar tots els àpats que el convent necessitava. El que no hi podia sospitar era que Abén Jaldun sempre ofería a Margarida les millors hortalisses, i quan els quatre ulls es creuaven eixien espurnes i florien somriures a sengles llavis.

El seu amor era d'amagat, misteriós, sense futur, i més encara quan el vint-i-dos de setembre de l'any de gràcia de mil sis-cents nou, el rei Felip III, impulsat pel fervorós arquebisbe Joan de Ribera, va ordenar l'expulsió de tots moriscs que hi havia a terra cristiana.

Abén Jaldun va caure malalt, no podia entendre quina cosa hi havia fet malament perquè un rei desconegut per aquestes terres tinguera la potestat de malferir un terç de la població valenciana.

El seu amo en Julià era a Gènova, molt lluny per poder solucionar i protegir el seu vassall; tampoc podia fer cap cosa Margarida, encara que al capvespre obria les finestres de la seua cel·la de bat a bat i resava i pregava ajuda al seu Senyor sense cap resposta.

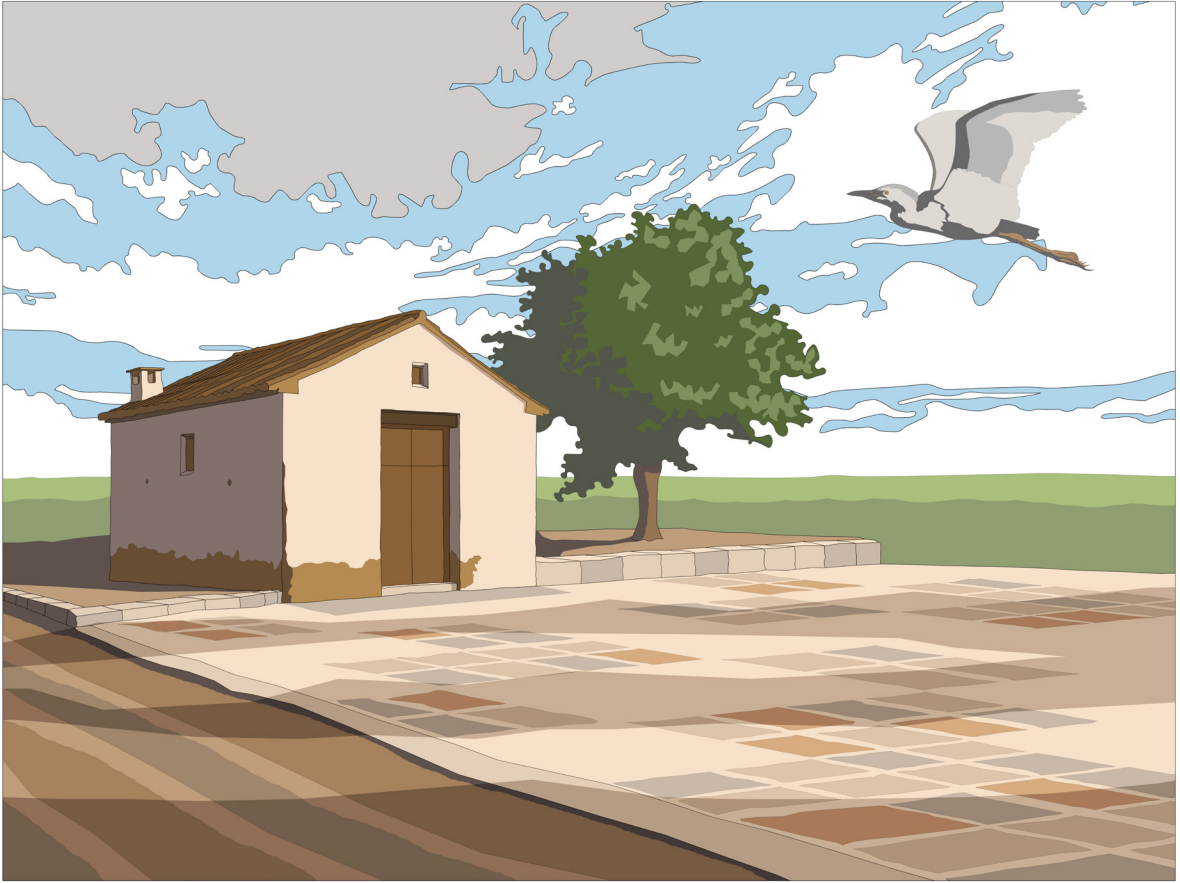
Passaren dos llargs dies i abans de l'arribada dels soldats a l'Alqueria per a emmanillar-lo, el morisc que l'habitava, Abén Jaldun, va morir d'amor i nostàlgia a prop d'un gesmiler del seu hort.

Aquell dia les campanes de Santa Úrsula deien: “Tilín-tilín em quede ací”, “Talan -talan soc colgat”, “Tilín-tilín a un gessamí”, “Talan-talan som enamorats”.

I així va ser com Margarida mai no va voler eixir del convent a la plaça del Tossal.

València, 21 de novembre de 2023

J. Venier

J. Venier